

Foto: Joyce Chin On

king te verlenen bij het aanvragen van subsidies, het eerste bestuur te begeleiden, enzovoorts. Ik ga er van uit dat je mensen moet motiveren om handelend op te treden en dat kunnen ze alleen als je ze van kennis en informatie voorziet. Samen-leven kunnen we alleen met elkaar! Het ontstaan van Fos'ten is een ontwikkeling geweest die misschien onttrokken is aan het Surinaamse oog, maar we hebben altijd gezocht naar samenwerking met Nederlandse vrouwenorganisaties en later ook met organisaties van Antilliaanse, Turkse en Marokkaanse vrouwen. Zo bouw je informatie op, zo verscherp je je visie. Door samen te werken leer je waar je, je winst kunt halen en leer je wat de volgende stappen kunnen zijn.

In 1993 heb je samen met Jennifer Zuidveen een brochure over de ouderdagsvoorziening gepubliceerd, getiteld: "Mijn pensioenopbouw is als een mamio". Was het AOW-gat een speerpunt bij de start van Fos'ten?

De Nederlandse vrouwenorganisaties hamerden in de 80'er jaren op de dreigende toename van armoede onder alleenstaande oudere vrouwen door o.m. invoering van het beleid van vrouwen aan het aanrecht. Toen staken wij onze vinger op en riepen naar de overheid: Surinaamse vrouwen die gewerkt hebben vallen ook in de kuil van een AOW met gaten, van een karige financiële toekomst. Ze krijgen een dubbel probleem: een gekort AOW en een klein opgebouwd aanvullend pensioen bij hun Nederlandse werkgever. Zij zouden na een werkzaam leven niet verder komen dan het bijstandsnivo. We hebben vanaf toen geprobeerd de discussie over dat thema steeds op de agenda te houden, zowel bij de overheid als bij de Surinaamse vrouwenorganisaties. We hebben er steeds op gehamerd en de beleidsmakers wakker gehouden over dat zo belangrijke onderwerp. In bredere zin kun je zeggen dat E-quality het later heeft opgepakt.

Laten we nu over de gezondheidszorg praten: jij hebt ook je stempel gedrukt op het begrip 'Mantelzorg voor Surinamers', toch?

De Surinaamse familieverbanden waarin zorg voor onze ouderen en zieken plaats heeft, veranderen hier in Nederland. Wij hebben toen gezegd dat als je wilt aansluiten bij de trein van ouderenvoorzieningen, bijvoorbeeld die voor mantelzorgers, je de

wensen van onze ouderen en hun kinderen hierover moet formuleren en dit zoveel mogelijk onder de aandacht moet brengen van de betreffende instituties en instellingen. Door te vertellen waaraan er behoefte is kun je proberen de voorzieningen toegankelijk en aangepast te maken. De structuur van mantelzorg is dat het geen geld kost, dat het niet institutioneel is, maar dat je er zelf voor zorgt dat je omgeving je zorg verleent. Het is in feite een bezuinigingsmaatregel. Wij Surinamers hebben altijd al aan mantelzorg gedaan, maar in Nederland wordt dat helaas steeds minder.

Jij bent niet meer actief, omdat je al jaren reuma hebt, maar je expertise mag niet verloren gaan. Ben je net als vroeger nog bezig te anticiperen op trends?

Ik ben niet meer zichtbaar actief bezig met Surinaamse organisaties en belangen. Mijn aandacht heeft zich verplaatst naar het thuisfront, naar energie stoppen in mijn lichamelijk overeind blijven en functioneren. Sinds kort doe ik nu en dan ook aangepast vrijwilligerswerk aan de Universiteit van Utrecht op het alumni bureau. Daar doe ik met andere vrijwilligers research via kranten en internet naar de afgestudeerden om het contact met de universiteit te behouden. Door daarbij allerlei informatiebronnen uit te pluizen blijf ik op de hoogte van maatschappelijke ontwikkelingen. En dat zonder stress of druk.

Als je terugkijkt op je leven voel je je dan een gelukkig mens?

Tot voor kort kon ik niet goed accepteren dat ik een venijnige levensgezel heb die reuma heet en die niet meer wil en zal vertrekken, wat ik er ook aan doe. Ik heb lang niet willen toegeven dat ik sommige dingen niet meer kan doen. Ik heb geleefd alsof de beperkingen maar van tijdelijke aard zijn, waardoor ik niet heb kunnen genieten van wat er is en achteraf denk ik: dat was dom. Maar dat is allemaal eigen aan chronisch ziekten. Dit is een manier van denken die niet nieuw is, maar waar je naar toe groeit. Dat is dan ook een boodschap die ik aan jongere mensen – ook de pas afgestudeerden – doorgeef: denk niet dat jij de enige bent die iets kan, wees niet te emotioneel betrokken bij je werk, houd je levensritme in de gaten, draaf niet door, wees geen verlengstuk van je werk, want vroeg of laat moet je daarvoor de tol betalen.

In de voorbereiding van dit interview heb ik je ex-directeur van de Federatie, drs. Harold Roseval, gebeld en zijn mening over je persoon en je capaciteiten gevraagd.

Nou, ik ben benieuwd, wat zei hij?

Heel veel, onder meer: Joyce was een zeer betrokken en gedreven beleidsmaker, een speurmeus, goed door-dacht in haar communicatie en het op schrift stellen van haar visie op maatschappelijke ontwikkelingen en knelpunten. Ze is altijd een harde werker geweest met analytische vaardigheden, een kritische constructieve vrouw. En wat ook heel belangrijk is: ze kon goed omgaan met samenwerkende partners en haar werkomgeving.

Kijk's aan: een mooie veer op mijn hoed! ■

Colofon

Koranti is een uitgave van stichting Fos'ten.

Redactie:
Twie Tjoa, Christina Harrevelt
en Lydia Emanuels.

Vormgeving:
Miranda Huiswoud.

- Fos'ten betekent "vroeger"; vanuit een gezamenlijk verleden samenwerken aan het heden en de toekomst.
- Fos'ten is een klankbord voor Surinaamse 50+ vrouwen en haar organisaties, opgericht in 1997.
- Fos'ten is een vrijwilligersorganisatie van enthousiaste en actieve Surinaamse 50+ vrouwen uit alle maatschappelijke groeperingen.
- Fos'ten bundelt kennis en ervaring van Surinaamse 50+ vrouwen en stelt deze ten dienste van hen en de samenleving.
- Fos'ten maakt deel uit van het Netwerk van Organisaties van Oudere Migranten (NOOM).

Wordt donateur van Fos'ten
Jaarlijkse donatie van minimaal
€ 12,50 over te maken op
Postbank: 7741610
t.n.v. Fosten te Leiden

Aanmelden via:
Postbus 1033
2302 BA Leiden of

Email: info@fosten.eu

INHOUD

pag.

- 1 **Van het Bestuur**
- 2 **Column**
Denise Jannah
- 2 **Sfeer impressies**
"Mi Boto Lai" 2010
- 3 **Samen-leven doe je met elkaar**
- 4 **Colofon**

Door Marlène Heilbron, secretaris Stichting Mamy Lelystad

Zondag 18 april 2010 was het een mooie zonnige lentedag, niet te warm en ook niet koud. Wij hebben genoten van de omgeving en de faciliteiten van de mooie zaal in het TMG Congres- en Partycentre aan de Sumatraweg 22 te Almere. Wat een prachtige zaal was dat. Er waren ongeveer 500 mensen met de bussen van heinde en verre gekomen. De 75e verjaardag van Lydia Emanuels op 8 april werd herdacht en er is voor haar gezongen. Ook was op die dag Ronald Sniijders jarig. Hij was aanwezig, echter zonder zijn dwarsfluit, dus hij heeft niet opgetreden. Jammer. Wij hebben van het optreden en de zang, zoals gebruikelijk, van Dana Fung Loy genoten en gedanst. Mevrouw Aspha Bijnaar heeft verteld over "Kasmoni" en het was zo boeiend dat wij de tijd bijna vergaten. Ook over de achtergrond en het ontstaan van de odo's en liedjes van vroeger deed de hele zaal af en toe verbaasd staan en gieren en brullen van het lachen, het is zo grappig om dat allemaal te horen en van te genieten. Mijn kleinkinderen vonden het in ieder geval leuk om de taal te horen spreken en de uitleg van alles. Het was een gezellige dag. Met dank aan "Wij zijn er ook" van Almere, die de catering goed verzorgd had: broodjes, koekjes, gemberbier en orgeade. Lelystad was ook goed vertegenwoordigd; er waren toch 18 mensen. Alleen even een opmerking, Lelystad is weer niet genoemd bij het begin toen alle bussen en mensen welkom werden geheten; alle plaatsnamen behalve Lelystad werd genoemd. Ik hoop dat het wel in Koranti komt te staan dat ook wij uit Lelystad vertegenwoordigd waren.

Van het bestuur

Door Christina Harrevelt, voorzitter Fos'ten

Het is weer een mooie Koranti geworden, althans dat vinden we zelf. We hebben een column van een van onze beste zangeressen, een interview met iemand die heel veel betekent heeft voor Fos'ten maar die zo bescheiden is dat je dat haast niet bekend is. In deze uitgave kunt u ook genieten van de foto's van de drukke en fijne mi boto lai bijeenkomst in Almere. Ja hoor Lelystad was er ook bij dat zullen we niet meer vergeten te zeggen. Sterker nog we nemen het verslag van een van de aanwezigen integraal op in deze editie. Hopelijk bent u nu ook klaar voor de volgende bijeenkomst? Namelijk onze jaarlijkse themadag in de Jaarbeurs op 18 september a.s. tijdens de 50plusbeurs. Van 10.30 uur tot 14.00 uur is het themagedeelte waar na u tot 17.00 uur de 50plusbeurs kunt bezoeken. Houdt u dus de extra convocatie in de gaten want het beloofd een prachtige dag te worden en de voorbereidingen zijn nu in volle gang. U weet het, als Fos'ten donateur geniet u voorrang en krijgt u korting op de bijdrage voor de bus en de toegang tot de beurs. In de vorige Koranti schreven we al dat Fos'ten gebruik wil maken van de dvd 'Meer dan vergeten' die ontwikkeld is door Unie KBO en het NOOM om dementie bespreekbaar te maken in de Surinaamse gemeenschap. De gespreksleiders (m/v) zijn ondertussen opgeleid en de eerste bijeenkomsten worden nu gepland. Wij nodigen daarom organisaties uit om contact met ons te maken om deze bijeenkomsten in hun regio te organiseren. Heeft uw organisatie belangstelling, neem contact op met de voorzitter van Fos'ten Christina Harrevelt liefst per email op info@fosten.eu of c.l.harrevelt@casema.nl en telefonisch op 06-18208412. Trouwe lezers van Koranti weten inmiddels dat Fos'ten sinds de oprichting van het NOOM (netwerk van Organisaties van Oudere Migranten) daar nauw bij betrokken is. Wij als Fos'ten leveren een bijdrage maar kunnen ook gebruik maken van de ervaringen en deskundigheden die andere lidorganisaties inbrengen. Op de site van NOOM: www.netwerknoom.nl kunt u daar meer over lezen. Maar er is meer: NOOM maakt ook deel uit van de CSO de koepel van ouderenorganisaties waar verder de Unie KBO (Katholieke Bond voor ouderen) de PCOB (Protestants Christelijke Ouderen Bond) en de NVOG (Nederlandse Vereniging van Organisaties van Ge-

pensioneerden) aan deelnemen. De CSO heeft in de aanloop naar de verkiezingen van 9 juni laatstleden een manifest gepresenteerd met vijf ankerpunten voor de toekomst. We weten niet of er, als deze Koranti bij u op mat ligt, reeds een nieuw kabinet gevormd is maar welk kabinet we ook krijgen, er zal flink bezuinigd worden. Wat we ook niet weten is welke effecten deze bezuinigingen zullen hebben met name voor de ouderen. De CSO en daarmee ook Fos'ten denkt na over hoe de Nederlandse samenleving er de komende tien, twintig jaar uit kan gaan zien. Zoals in het manifest verwoordt: "hoe moet een samenleving zijn, wil een mens als hij oud is mens blijven?".

Wij geven u in het kort de vijf ankerpunten weer:

1. Iedereen is waardevol: elk mens, in elke leeftijd en in alle omstandigheden van zijn leven doet ertoe en heeft recht op een waardig bestaan.
2. Solidariteit: is het cement tussen de feitelijke mogelijkheden van de een en de onmogelijkheden van de ander. Daarnaast moet er ruimte zijn voor eigen keuzes.
3. De CSO benadrukt het belang van participatie. Mensen kunnen tot op hoge leeftijd participeren in de samenleving door bv lid te worden van een vereniging, een studie op te pakken of vrijwilligerswerk te doen. Meedoen geeft voldoening en zingeving.
4. Een belangrijke voorwaarde om mee te kunnen doen en eigen keuzes te kunnen maken is het hebben van een inkomen dat meer is dan er net van in leven kunnen blijven. Het huidige sociaal minimum is te laag. Met voldoende armslag zijn mensen beter in staat om te participeren en kunnen ze zelf hun verantwoordelijkheid nemen.
5. De CSO onderscheidt de derde de vaak nog vitale ouderen van circa 55 – 75 jaar en vierde generatie 75 plus de kwetsbare ouderen.

Wilt u het hele manifest lezen en ook andere info over ouderen dan verwijzen wij naar de sites van het NOOM en de CSO: www.ouderenorganisaties.nl.

Met deze Koranti worden ook de donateurs kaarten van degene die na 18 april 2010 de donatie hebben overgemaakt mee gezonden. Die hebt u nodig voor de september bijeenkomst.

We wensen u veel leesplezier. ■

Column

Door Denise Jannah

WAS MUZIEK EN ZANG ER NIET...

...dan had mijn leven in ieder geval een heel stuk minder waarde! Kommer, zorgen en verdriet zijn er genoeg, maar ik mag daar met mijn zang en muziek wat tegenover stellen. Neen hoor, ik ben niet verwaand of aanstellerig, integendeel: ik ben mij er juist erg van bewust dat ik door God gezegend ben met een talent dat ik niet alleen voor 'meselfens' moet houden! Ik mag er wat voor anderen mee betekenen en heb er dus een bepaalde taak en verantwoordelijkheid mee gekregen: fu yep' prati Lobi, a winsi pe mi sa de! Liefde helpen verspreiden, en mijn best doen diegenen voor wie ik zing met een fijn gevoel naar huis te sturen. Dáár doe ik het voor, en zelf ben ik dan ook helemaal gelukkig.

Muziek doet zoveel met ons. Het is een universele taal die iedereen spreekt. Het laat ons lachen, huilen, het roept herinneringen op, verbreedert, troost, werkt therapeutisch en heelt... Wie kent niet dat gevoel dat we kunnen krijgen bij een bepaald stuk muziek: we horen het weer, soms na lange tijd, en denken terug aan een bepaalde gebeurtenis, een persoon, emotie of situatie. We beleven, ruiken, voelen alles opnieuw en er komen beelden en herinneringen naar boven. Hoe blij zijn we niet, als het kind dat we toen waren, wanneer we onze kinderliedjes van vroeger horen, of gezellig meezingen? En weet u nog welke de favoriete 'slow' plaat was die u danste met uw eerste vriend(in)? Muziek beroert ons hart. En dat is alles waard! ■

Foto: Denise Jannah
Fotograaf: Héléne Wiesenhaan

Sfeer impressies "Mi Boto Lai" 2010

De "Mi Boto Lai" konmakandra trekt ieder jaar een steeds groter wordende aantal 50+ vrouwen uit het hele land. Uit alle regio's (Rotterdam, Leiden/Den Haag, Amsterdam/Purmerend, Brabant en Utrecht) zijn ongeveer 500 deelnemers gekomen.

Het bestuur van Fos'ten had weer een interessant en leerrijk programma gemaakt, dat door Lydia Emanuels is gepresenteerd op de haar zo kenmerkende gezellige en professionele wijze. Blij kijkend naar de volle zaal opent Christina Harrevelt, voorzitter van Fos'ten de middag. Daarna wordt de stemming er in gebracht door onze onvergelijkelijke Dana Fung Loi die met zijn gitaar en zang de bezoekers meteen in de goede sfeer brengt voor de lezing van sociologe Dr. Aspha Bijnaar. Zij vertelt over haar onderzoek naar "kasmoni" waarop zij is gepromoveerd. Zeer helder legt ze het informele banksysteem uit waarmee Surinamers sparen of krediet opnemen. "Kasmoni", dat al heel lang bestaat en vermoedelijk is ontstaan in de slaventijd, is voornamelijk een vrouwenzaak. Het hele systeem draait op vertrouwen: enerzijds vertrouwen in de beheerder van de pot, meestal een vrouw, die de bijdragen van de deelnemers ontvangt en anderzijds vertrouwen in de deelnemers die maandelijks hun bijdrage moeten betalen aan de kasvrouw. De werking van het systeem wordt geïllustreerd

Bij het volgende programma-punt na de pauze worden een paar bekende Surinaamse liedjes besproken. Lydia gaat in op de achtergrond van het liedje, waarvan de titel het kenmerk is geworden van de activiteit van Fos'ten in april: "16 april, Mi Boto Lai". Zij vertelt dat het een gouddelvers liedje is waarin gezongen wordt over het afscheid dat de goudzoekers van hun geliefden namen als ze voor lange tijd naar de binnenlanden van Suriname vertrokken. De meest bekende versie is die van Max Woiski.

Het tweede liedje waar Lydia over vertelt is "Olga", waarin een man de schoonheid van zijn zwarte geliefde bezingt. Het refrein van het lied wordt door vele mensen verkeerd gezongen. Het refrein is: "Ma te na ten sa kon doro te yu no sa lob'mi moro, blaka koto m'e go weri en m'o krey

met sprekende voorbeelden van de investeringen die de deelnemers doen met het totale uitkeringsbedrag uit de pot, dat zij van de kasvrouw ontvangen. Aspha wijst er ook op dat doordat het systeem berust op wederzijds vertrouwen het ook fraudegevoelig is. Indien er sprake is van fraude is de kasvrouw verantwoordelijk. Zij zal er echter alles aan doen om dit te voorkomen i.v.m. "gezichtsverlies" en de financiële gevolgen waar zij zelf voor moet opdraaien.

In de pauze is er gelegenheid om heerlijke broodjes te kopen en rond te neuzen bij de boeken tafels. Voor het boek van Dr. Bijnaar is de belangstelling groot evenals voor het boekje met CD met Surinaamse liedjes van Fos'ten.

te mi beri". Met "blaka koto m'e go weri" zegt de man dat hij het klooster zal ingaan als Olga hem ooit verlaat. Meestal wordt gezongen "blaka koto y'e go weri".

Samen-leven doe je met elkaar

Een interview met DRS. JOYCE CHIN ON, "zonder wie Fos'ten niet zou hebben bestaan".

Door Lydia Emanuels

Er zijn heel weinig vrouwen die zulk baanbrekend werk rond het beleid betreffende onze landgenoten in Nederland hebben verricht als Joyce Rigot-Chin On. Zij heeft vanaf de jaren zeventig van de vorige eeuw een voortrekkersrol vervuld als stafleid bij de overkoepelende Federatie van Welzijnsstichtingen voor Surinamers. Maar dat ze op veel meer terreinen een bijzondere bijdrage geleverd heeft aan de mogelijkheden die wij als niet-witte Nederlanders nu hier hebben, komt tot uiting in de terugblik op de periode vanaf 1975, de tijd van de start van het Surinaamse vrouwenwerk in Nederland.

In 1976 ben je als sociologe afgestudeerd aan de Universiteit van Utrecht met als specialisatie "Primaire groepsverhoudingen en Gezinspsychologie". Je eindschrijft had als titel "Hulpverlening aan niet-westerse gezinnen". Wat beoogde je met de opgedane kennis te gaan doen in je leven?

Mijn droom was om gezinstherapeut te worden, dus hulpverlening uitgaande van het gezin, van familieverbanden en hoe daarin te interveniëren. Maar ik ben al onmiddellijk na mijn afstuderen het welzijnswerk ingerold. In de beginjaren 70 toen grote groepen Surinamers naar Nederland kwamen ontstonden de welzijnsinstellingen. Eén van de eerste was Welsuria in Amsterdam waar ik stage liep en besepte dat ik veel meer interesse had voor het beleidsmatige. Dus niet zozeer je richten op een familiesysteem en daarin proberen zaken recht te trekken, maar op het grotere verband: wat was de positie van minderheidsgroepen – in het bijzonder van Surinamers – in de Nederlandse samenleving. Veel van onze mensen kwamen toen naar Nederland en er rezen vele vragen: hoe moesten zij een nieuwe start maken en welke acties waren daarbij vereist?.

Praten we nu nog steeds over je stageperiode?

Laten we zeggen dat het een brede oriëntatietijd voor me was, want achteraf bleek het een goede opstap te zijn naar mijn latere werk bij de Federatie voor Welzijnsstichtingen. Maar ik ben ook gevormd door het feit dat ik actief was in de Solidariteitsbeweging Suriname. Dat was een breed platform van vrijwilligers waaraan Surinamers en Nederlanders deelnamen. We hielden ons bezig met kennis- en informatiebevordering over Suriname en haar bewoners via het schrijven van een informatieblad, brochures en het organiseren van debatten en congressen. De

vaardigheden die ik daar heb ontwikkeld zijn later goed van pas gekomen. Dat geef ik nu ook door aan jongeren: je moest naast je studie in een setting komen waar je in de praktijk kunt oefenen.

En na deze oriëntatietijd?

Ik was net afgestudeerd of de volgende dag stond de Raad van Kerken Nederland bij me op de stoep: "Hier heb je een baan van voor 3,5 jaar, je wordt samenlevingsopbouwconsulent in een nieuw op te zetten project "Samenleven met Surinamers". Zie maar wat je ermee doet!" In die tijd was het spreidingsbeleid van de Nederlandse overheid van kracht, om de binnenkomende Surinamers – die toen nog allemaal de Nederlandse nationaliteit hadden – zoveel mogelijk uit de Randstad te huisvesten. De Raad van Kerken constateerde toen een groeiende weerstand in de kleine gemeenten. Mijn taak was om te zoeken naar een modus hoe het samen-leven vorm moest krijgen, hoe de angst bij de bevolking voor de nieuwkomers op te vangen en om te buigen.

Ja, dat herinner ik me heel goed. In die tijd was ik reporter bij de Wereldomroep en moest ik dagelijks interviews over bijvoorbeeld huisvestingsproblemen van onze nieuw aangekomen landgenoten maken.

Het waren niet alleen huisvestingsproblemen, ook instroom van kinderen en jongeren in het onderwijs, werkgelegenheid, opzetten van religieuze en culturele voorzieningen, allemaal thema's waar voor grote groepen mensen oplossingen moesten komen. Ik ben bij dat project 1 jaar gebleven, omdat ik al werkende voelde "er klopt iets niet, ik zit hier aan de verkeerde kant, want ik ben steeds aan het uitleggen waarom we hier zijn, dit zijn wij, dit hebben we niet zo bedoeld, onze culturele bagage is andersenzovoorts enzovoorts". Dus toen de overkoepelende Federatie voor Welzijnsstichtingen in Utrecht me een baan aanbod heb ik die aanvaard. Daar zou ik de zaken vanuit een Surinaamse invalshoek kunnen aanpakken. Als beleidsfunctionaris zou ik de Surinaamse belangen echt kunnen behartigen en vorm geven.

Maar je werk bij de Federatie omvatte toch meer dan dat?

Inderdaad, het was veel breder. Ik was daar bezig met algemeen beleid, de organisaties van Surinamers, structuren ondersteunen op allerlei gebied, ook met overheden en instellingen aan de slag gaan om specifieke voorzieningen te bepleiten en te realiseren.

Je kunt zeggen dat we toen bezig waren de Surinaamse samenleving in Nederland te organiseren. Je weet dat met name Creoolse vrouwen krachtige figuren zijn, zowel in de familie als daar buiten. Hoewel in de politieke lijn het alleen maar mannen waren die zichtbaar de dienst uitmaken, zijn het vrouwen die een stempel kunnen drukken op politieke beslissingen. Kijk ook naar kerkgenootschappen, waar weinig vrouwen en besturen zitten, maar veelal het veldwerk doen; we vroegen ons af waar al die vrouwen zijn gebleven. Nou, toen is eigenlijk het accent op het organiseren van de vrouwen gelegd, om tegenwicht te bieden aan het mannenverhaal. Wij van de Federatie liepen voor de troepen uit. Wat onze grootste zorg was, was het feit dat heel wat vrouwen de aansluiting op de Nederlandse arbeidsmarkt dreigden te missen. Ze hadden in Suriname gewerkt, maar hier zette het spreidingsbeleid ze ergens in een klein dorp neer en men zei: "Je krijgt bijstand, dus je hoeft niet te werken". Daar waren we met ons volle gewicht tegen aan gegaan. En niet de Federatie alleen, er kwamen krachtige vrouwen voor het voetlicht om hun stem te laten horen. Een mooi voorbeeld was onze landgenote Mathilde Blank.

Ja, de eerste zwarte vrouw die de Harriët Fräser ring gekregen heeft.

Juist! Ze woonde in Amsterdam en heeft met haar organisatie in die stad veel werk verzet om onze vrouwen scholingsprogramma's te bieden. Dat hebben wij toen landelijk geïntroduceerd en wij hebben er eveneens voor gezorgd dat de Nederlandse beleidsmakers inzagen dat er ook in kleinere plaatsen iets in dat kader moest gebeuren. Dat is in feite de start geweest van het Surinaamse vrouwen beleid-en werk.

Nu komen we op de tijd van de oprichting van de Landelijke Organisatie van Surinaamse Vrouwen, de LOSV, waaraan je een substantiele bijdrage geleverd hebt. Uit de LOSV is Fos'ten voortgekomen en daarover wil ik je een kernachtige zin voorlezen uit een brief die ik ontvangen heb van een ex-bestuurslid van Fos'ten, Lillian 't Mannetje-Wolff. Ze schreef: "De basis voor de oprichting van Fos'ten is grotendeels gelegd door Joyce Chin On. Zonder haar had Fos'ten vandaag niet bestaan".

Wel, het bestuur van de LOSV, waar ik inmiddels deel van uitmaakte, heeft het sein gegeven voor het oprichten van een specifieke Surinaamse 50+ vrouwenorganisatie. In de beginjaren heb ik me ingezet om medewer-